

UOHSX004IJNG

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R193/2012/VZ-23243/2012/310/MŠe

Brno 10. prosince 2012

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 18. 7. 2012 (doručeném Úřadu dne 19. 7. 2012) podaném navrhovatelem –

- společnost **LEGIOS a.s.**, IČ 46711201, se sídlem Doudlebská 1699/5, 140 00 Praha 4,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S239/2012/VZ-12278/2012/510/OKo ze dne 29. 6. 2012, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky „**Periodické hlavní opravy elektrických lokomotiv: trakce 10“**, a to v jednacím řízení s uveřejněním, jehož oznámení bylo v ISVZ uveřejněno dne 25. 7. 2011 pod ev. č. VZ 60063077, oprava dne 16. 8. 2011 a dne 22. 8. 2011 a v Úředním věstníku Evropské Unie dne 27. 7. 2011 pod ev. č. 2011/S 142-236295, oprava dne 19. 8. 2011 a dne 25. 8. 2011, jehož dalšími účastníky jsou

- zadavatel – **České dráhy a.s.**, IČ 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha, zast. na základě plné moci ze dne 28. 3. 2012 JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M. (C.J.), advokátem, AK WEIL, GOTSHAL & MANGES s.r.o., advokátní kancelář, Křižovnické nám. 2/193, 110 00 Praha 1,
- vybraný uchazeč – **CZ LOKO, a.s.**, IČ 61672131, se sídlem Semanínská 580, 560 02 Česká Třebová

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S239/2012/VZ-12278/2012/510/OKo ze dne 29. 6. 2012

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný, podle § 112 zákona, k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, zahájil na základě návrhu navrhovatele LEGIOS a.s., IČ 46711201, se sídlem Doudlebská 1699/5, 140 00 Praha 4 (dále jen „**navrhovatel**“), datovaného dnem 22. 3. 2012, doručeného Úřadu dne 26. 3. 2012 a označeného jako „*Žádost o zaslání vyjádření zadavatele, doplnění návrhu navrhovatele*“ (dále jen „**návrh**“ nebo „**podání ze dne 26. 3. 2012**“) správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele – České dráhy a.s., IČ 70994226, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha (dále jen „**zadavatel**“) podle § 113 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, ve veřejné zakázce „**Periodické hlavní opravy elektrických lokomotiv: trakce 10**“, zadávané v jednacím řízení s uveřejněním, jehož oznámení bylo v ISVZ uveřejněno dne 25. 7. 2011 pod ev. č. VZ 60063077, oprava dne 16. 8. 2011 a dne 22. 8. 2011 a v Úředním věstníku Evropské Unie dne 27. 7. 2011 pod ev. č. 2011/S 142-236295, oprava dne 19. 8. 2011 a dne 25. 8. 2011 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Návrh navrhovatele směřoval proti způsobu, jakým zadavatel vymezil předmět veřejné zakázky. Na základě tohoto návrhu bylo u Úřadu zahájeno řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, jež je vedeno pod sp. zn. S239/2012/VZ. Navrhovatel v návrhu uvedl, že zadavatel pochybil, když nedostatečně vymezil předmět veřejné zakázky. Navrhovatel zadavateli v návrhu vytýká, že „*Předmětem veřejné zakázky je podle zadávací dokumentace provedení periodických oprav hnacích kolejových vozidel v majetku zadavatele v celkovém předpokládaném počtu 34 oprav a předpokládaných počtech podle jednotlivých řad dle závazného vzoru smlouvy o dílo. Podle závazného vzoru smlouvy o dílo je přitom předmětem smlouvy o dílo závazek zhotovitele provést hlavní opravy v základním rozsahu v souladu*

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona, není-li uvedeno jinak.

s Přílohou č. 3 a dále závazek provést případné jednotlivé související opravárenské práce, jejich specifikace a předpokládaný rozsah je uveden v Příloze č. 5. Skutečný rozsah těchto souvisejících opravárenských prací přitom měl vyplynout až ze spisu z komisionální prohlídky lokomotiv. S ohledem na to nebyly související opravárenské práce vymezeny dostatečně určitě, neboť není zřejmé, v jakém rozsahu budou ve skutečnosti provedeny. Pokud si přitom zadavatel stanovil určité počty součástí, které „předpokládal“, jednalo se pouze o jakousi „záložní položku“ bez konkrétního věcného rozsahu, neboť není zřejmé, kolik konkrétních součástí bude zadavatel ve skutečnosti potřebovat“. Dle názoru navrhovatele mohl vést způsob vymezení předmětu veřejné zakázky k diskriminaci některých uchazečů, neboť není zřejmé, na základě čeho zadavatel určil, které součástky budou v příloze s vysokým výskytem. Navrhovatel má za to, že vymezení předmětu veřejné zakázky bylo vzhledem k předpokládaným souvisejícím opravárenským pracím neurčité, neboť není zřejmé, jaký bude rozsah a obsah těchto služeb.

3. Návrh byl Úřadu doručen poté, co již bylo u Úřadu, pod sp. zn. S142/2012/VZ, zahájeno řízení na základě dřívějšího návrhu navrhovatele na přezkoumání úkonů zadavatele, který byl datován dnem 1. 3. 2012 a Úřadu byl doručen dne 2. 3. 2012 (dále jen „**návrh ze dne 2. 3. 2012**“). Návrhem ze dne 2. 3. 2012 se navrhovatel, v rámci téže veřejné zakázky, domáhal přezkoumání postupu zadavatele při jednání o nabídkách v jednacím řízení bez uveřejnění a v návaznosti na to i přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 24. 1. 2012. V návrhu ze dne 2. 3. 2012, spojeném s návrhem na vydání předběžného opatření dle § 117 odst. 1 písm. a), případně písm. b) zákona, navrhovatel poukázal na to, že zadavatel provedl jednání o nabídkách takovým způsobem, že lze pochybovat o skutečných důvodech jednotlivých kroků zadavatele, čímž mělo dojít zejména k porušení zásady transparentnosti. Navrhovatel v návrhu ze dne 2. 3. 2012 uvedl, že v průběhu jednotlivých jednání bylo uchazečům, v řádu milionů, naznačeno, o kolik se pohybují nad současnou vítěznou nabídkou, aniž by tato skutečnost byla protokolována. Uchazeč, který diskutoval se zadavatelem jako poslední, tak byl ve značné výhodě, neboť svou nabídku mohl upravit a do další fáze postupovat s nejnižší nabídkovou cenou. Navrhovatel v této souvislosti poukázal dále na skutečnost, že uchazeči, kteří se umístili na prvních třech místech, předložili celkovou nabídku téměř totožnou, jež se lišila o necelé tři miliony. Vzhledem k těmto malým rozdílům výše konečných nabídkových cen vznikly navrhovateli pochybnosti o řádném průběhu jednání a zároveň se tak navrhovatel dozvěděl o porušení § 6 zákona úkonem zadavatele. Dle názoru navrhovatele měl zadavatel, po zjištění minimálních rozdílů v nabídkových cenách, provést nové jednání o nabídkách, jehož průběh by byl zcela transparentní. Zadavatel však takto nepostupoval a dne 27. 1. 2012 doručil navrhovateli oznámení o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 24. 1. 2012, z něž navrhovatel zjistil, že jako nejvhodnější byla vybrána nabídka uchazeče CZ LOKO, a.s., IČ 61672131, se sídlem Semanínská 580, 560 02 Česká Třebová (dále jen „**vybraný uchazeč**“).
4. Poté, co Úřad obdržel a po věcné stránce posoudil podání ze dne 26. 3. 2012, tj. návrh, dopisem ze dne 26. 4. 2012, č.j. ÚOHS-S239/2012/VZ-8021/2012/510/OKo oznámil účastníkům řízení, že na základě tohoto návrhu bylo zahájeno správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, vedené pod sp. zn. S239/2012/VZ. Vzhledem k tomu, že k návrhu (resp. k podání ze dne 26. 3. 2012) nebyly přiloženy doklady uvedené v § 114 odst. 3 věta druhá

zákona, Úřad dne 26. 4. 2012 vydal usnesení č. j. ÚOHS-S239/2012/VZ-8022/2012/510/OKo, v jehož výrokové části byly v bodě 1 a 2 stanoveny účastníkům lhůty k vyjádření a k navržení důkazů, v bodě 3 až 5 byly navrhovateli stanoveny lhůty k předložení dokladu o složení kauce podle § 115 zákona a k prokázání doručení námitek a stejnopisu návrhu zadavateli v zákonné lhůtě (dále jen „**napadené usnesení**“). V bodě 6 výrokové části napadeného usnesení byla zadavateli stanovena lhůta ke splnění informační povinnosti o úkonech učiněných v rámci šetřeného zadávacího řízení a v bodě 7 bylo řízení přerušeno do předložení dokladu o doručení námitek a dokladu o složení kauce zadavatelem.

5. V odůvodnění napadeného usnesení Úřad uvedl, že k návrhu, jímž bylo zahájeno řízení vedené pod sp. zn. S 239/2012/VZ, nebyl připojen doklad o složení kauce ve smyslu § 115 odst. 1 zákona a dále konstatoval, že z dostupných informací vyplývá, že na účet Úřadu nebyla složena kauce. Vzhledem k této skutečnosti určil Úřad navrhovateli lhůtu ke složení kauce a k předložení dokladu o jejím složení, tak jak je uvedeno ve výrokové části usnesení. Úřad dále uvedl, že součástí návrhu nebyl též doklad o doručení námitek zadavateli a jejich existence, resp. doručení nevyplývá ani ze zadávací dokumentace o veřejné zakázce, jež byla poskytnuta zadavatelem. Vzhledem k této skutečnosti určil Úřad navrhovateli lhůtu 5 dnů k předložení dokladu o doručení námitek zadavateli, tak jak je uvedeno ve výrokové části usnesení. Úřad dále konstatoval, že z dokumentace o veřejné zakázce poskytnuté zadavatelem nevyplývá, že by zadavatel obdržel stejnopis podání ze dne 26. 3. 2012, označeného jako „*Žádost o zaslání vyjádření zadavatele, doplnění návrhu navrhovatele*“. Úřad dále konstatoval, že v souvislosti s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „**správní řád**“), je oprávněn usnesením řízení přerušit podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu a s ohledem na to, že v bodech 3, 4 a 5 výroku stanovil lhůtu k odstranění nedostatků návrhu, správní řízení do doby uplynutí této lhůty přerušil.
6. Navrhovatel napadl napadené usnesení včas podaným rozkladem, jež však, ve smyslu § 76 odst. 5 správního řádu, nemá odkladný účinek a není tedy důvodem pro stavení či přerušování lhůt, jež byly navrhovateli stanoveny k provedení úkonů stanovených v bodě 3, 4 a 5 výrokové části napadeného usnesení (tj. k předložení dokladu o doručení námitek, k předložení dokladu o doručení stejnopisu návrhu zadavateli a k předložení dokladu o zaplacení kauce). V rámci rozkladu proti napadenému usnesení navrhovatel požádal o prodloužení všech lhůt stanovených v bodě 3, 4 a 5 napadeného usnesení a to tak, aby jejich počátek byl stanoven až od doručení případného rozhodnutí o zamítnutí rozkladu a potvrzení napadeného usnesení uchazeči. O rozkladu proti napadenému usnesení bylo předsedou Úřadu rozhodnuto rozhodnutím č. j.: ÚOHS-R128/2012/VZ-21801/2012/310/MŠe, ze dne 19. 11. 2012, a to tak, že rozklad navrhovatele byl zamítnut a napadené usnesení bylo potvrzeno. Rozhodnutí o rozkladu proti napadenému usnesení bylo navrhovateli doručeno dne 20. 11. 2012. Žádosti navrhovatele o prodloužení lhůt k provedení úkonů nebylo vyhověno, když Úřad nevyužil svého oprávnění dle § 39 odst. 2 správního řádu a tedy nepřistoupil k vydání usnesení, jímž by lhůty k provedení úkonů přiměřeně prodloužil. Prodloužení či neprodloužení lhůty ve smyslu uvedeného ustanovení je věcí správního uvážení Úřadu a navrhovatel na prodloužení lhůty nemá právní nárok.

II. Napadené rozhodnutí

7. Úřad posoudil případ ve všech vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech podkladů vydal dne 29. 6. 2012 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S239/2012/VZ-12278/2012/510/OKo (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým rozhodl, že návrh navrhovatele na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele se podle § 118 odst. 4 písm. c) zákona zamítá, neboť nebyl podán oprávněnou osobou.
8. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad shrnul průběh zadávacího řízení, kdy mimo jiné uvedl, že poté, co zadavatel nevyhověl námitkám navrhovatele (podaným proti postupu zadavatele při jednání o nabídkách a proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky), bylo na základě návrhu navrhovatele (tj. návrhu ze dne 2. 3. 2012) zahájeno řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, jemuž byla přidělena sp. zn. S142/2012/VZ. V rámci řízení S142/2012/VZ Úřad posuzuje, zda postup zadavatele při jednání o nabídkách a při rozhodování o výběru nejvhodnější nabídky, byl v souladu se zákonem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se Úřad dále vyjádřil k obsahu návrhu (tj. podání ze dne 26. 3. 2012), jež byl napadeným rozhodnutím zamítnut z důvodu, že nebyl podán oprávněnou osobou. V této souvislosti Úřad uvedl, že v návrhu navrhovatel uvedl, že zadavatel pochybil tím, že nevymezil dostatečně jednoznačně předmět veřejné zakázky, když skutečný rozsah opravárenských prací měl vyplynout až ze zápisu z komisionální prohlídky lokomotiv, z čehož podle navrhovatele plyne, že související opravárenské práce nebyly dostatečně určitě vymezeny.
9. Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že po předběžném posouzení předložené dokumentace o veřejné zakázce získal pochybnosti o souladu postupu zadavatele se zákonem při vymezení předmětu veřejné zakázky a proto, z moci úřední, nařídil rozhodnutím č. j. ÚOHS-S239/2012/VZ-8023/2012/510/OKo ze dne 26. 4. 2012 předběžné opatření, kterým zadavateli uložil zákaz uzavřít smlouvu v šetřeném zadávacím řízení a to až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude správní řízení skončeno. Úřad dále uvedl, že rozhodnutí o nařízení předběžného opatření napadl zadavatel rozkladem.
10. Závěrem Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na ustanovení § 110 odst. 1,2,3 a 7 zákona, jež upravují předpoklady a lhůty pro podání námitek proti zadávacím podmínkám. Úřad s odkazem na citovaná ustanovení uvedl, že v souvislosti se zadáváním nadlimitních a podlimitních veřejných zakázek, může kterýkoli dodavatel, který má nebo měl zájem na získání určité veřejné zakázky, a kterému v důsledku domnělého porušení zákona úkonem zadavatele hrozí nebo vznikla újma na jeho právech (dále jen „**stěžovatel**“), podat zadavateli zdůvodněné námitky. Dle citovaných ustanovení musí stěžovatel námitky zadavateli doručit do 15 dnů ode dne, kdy se o domnělém porušení zákona zadavatele dozví, nejpozději však do doby uzavření smlouvy. Úřad dále poukázal na specifikum, kdy námitky proti zadávacím podmínkám je stěžovatel povinen doručit zadavateli nejpozději do 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek. Úřad dále konstatoval, že podání včasných a řádných námitek je podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci. V souvislosti s obsahovými náležitostmi návrhu (§ 114 odst. 3 zákona) Úřad mimo jiné uvedl, že součástí návrhu musí být doklad o složení kauce dle § 115 zákona a v případě návrhu zasílaného Úřadu před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku rovněž doklad

o doručení námitek zadavateli. Úřad v této souvislosti poukázal na ustanovení § 118 odst. 4 písm. c) zákona, jež mu ukládá povinnost návrh zamítnout v případě, že tento není podán oprávněnou osobou.

11. Úřad v odůvodnění dále konstatoval, že z dokumentace o veřejné zakázce bylo zjištěno, že lhůta pro podání nabídek skončila dne 29. 11. 2011 a posledním dnem, kdy bylo možno podat námítky proti zadávacím podmínkám, tak byl den 4. 12. 2011. Úřad dále uvedl, že z předložených písemných materiálů i z vyjádření účastníků je zřejmé, že navrhovatel nepodal námítky, jež by se týkaly stanovení zadávacích podmínek a to konkrétně vymezení rozsahu předmětu veřejné zakázky. V návaznosti na výše uvedené Úřad uvedl, že ačkoli obsahem návrhu zadavatele jsou tvrzení týkající se stanovení zadávacích podmínek, zadavatel v této věci nepodal řádné námítky ve smyslu zákona. Jelikož podání řádných a včasných námitek je, ve smyslu § 110 odst. 7 zákona, podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele v této věci, je zřejmé, že navrhovatel nesplnil zákonnou podmínku, aby se ve věci stanovení zadávacích podmínek stal osobou oprávněnou pro podání návrhu. Z uvedeného důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.

III. Námítky rozkladu

12. Dne 19. 7. 2012 obdržel Úřad od navrhovatele v zákonné lhůtě rozklad, jímž navrhovatel rozhodnutí Úřadu napadl v celém rozsahu. Navrhovatel v rozkladu uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. V rámci rozkladu navrhovatel zpochybňuje postup Úřadu, kdy tento jeho podání, datované dnem 22. 3. 2012 (tj. napadeným rozhodnutím zamítnutý návrh) posoudil jako samostatný návrh dle § 114 zákona a nikoli jako doplnění návrhu ze dne 2. 3. 2012, případně jako podnět. Argumentace, jíž na podporu svého právního názoru navrhovatel uvádí, je shodná s argumentací, kterou uvedl již v rozkladu proti usnesení Úřadu ze dne 26. 4. 2012, č. j. ÚOHS-S239/2012/VZ-8022/2012/510/OKo (tj. napadené usnesení - viz. výše). Navrhovatel má za to, že jeho podání ze dne 26. 3. 2012 nelze považovat za nový návrh ve smyslu § 114 zákona, neboť toto představuje pouze doplnění argumentace, kterou navrhovatel uvedl v rámci návrhu ze dne 2. 3. 2012, na jehož základě bylo zahájeno řízení vedené pod sp. zn. S142/2012/VZ. Navrhovatel, vycházející ze stanoviska, že podání ze dne 26. 3. 2012 není samostatným návrhem, v rozkladu konstatuje, že oznámení úřadu o zahájení řízení ze dne 26. 4. 2012 je nutno považovat za zahájení řízení ex offio a nikoli na zahájení řízení k návrhu navrhovatele. Navrhovatel v rozkladu dále uvádí, že správní řád akcentuje tzv. materiální pojetí správního rozhodnutí i materiální pojetí všech úkonů správního orgánu a proto je třeba veškeré úkony správního orgánu posuzovat podle jejich obsahu a nikoli podle toho, jak jsou tyto nazvány. Navrhovatel dále uvádí, že pouze z toho, že skutečnosti uvedené v „doplnění návrhu“ (tj. podání ze dne 26. 3. 2012) nenavazují na skutečnosti uvedené v návrhu ze dne 1. 3. 2012, nelze jednoduše dovodit, že se jedná o nový návrh. Podle názoru navrhovatele nebyl Úřad oprávněn rozhodnout o zamítnutí návrhu, když navrhovatel žádný nový návrh nepodal.
13. Navrhovatel dále uvedl, že Úřad měl s vydáním napadeného rozhodnutí počkat do okamžiku, než bude předsedou Úřadu rozhodnuto o rozkladu proti napadenému usnesení. Navrhovatel však současně připouští, že si je vědom skutečnosti, že rozklad proti usnesení nemá odkladný

účinek. Navrhovatel má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné i z důvodu, že Úřad vůbec nerozhodl o jeho žádosti, kterou se domáhal prodloužení lhůty stanovené v bodě 3, 4 a 5 napadeného usnesení. V důsledku toho, že nebylo rozhodnuto o žádosti o prodloužení lhůty, tak měl být navrhovatel zkrácen o možnost doplnit své podání. Navrhovatel Úřadu dále vytýká, že nerozhodl ani o jeho další žádosti, kterou se domáhal spojení řízení vedeného pod sp. zn. S239/2012/VZ s řízením vedeným pod sp. zn. S142/2012/VZ. S ohledem na to, že Úřad se nevypořádal s těmito procesními návrhy, je dle názoru navrhovatele napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Navrhovatel dále cituje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jež se týká požadavků na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Navrhovatel zdůrazňuje, že z odůvodnění musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Navrhovatel napadenému rozhodnutí vytýká, že z něj není zřejmé, proč Úřad považoval podání označené jako „doplnění návrhu“ (tj. podání ze dne 26. 3. 2012) za nový návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele

Závěr rozkladu

14. Navrhovatel s ohledem na výše uvedené žádá, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

15. K rozkladu navrhovatele se vyjádřil zadavatel a to podáním, jež bylo Úřadu doručeno dne 31. 7. 2012. Zadavatel ve svém vyjádření uvedl, že k návrhu navrhovatele a k jeho (opětovně uváděným argumentům) se vyjádřil již ve svých předchozích podáních adresovaných Úřadu, přičemž na tato v plném rozsahu odkázal. K rozkladu zadavatel dále uvedl, že považuje za nepředstavitelné, aby si navrhovatel až dva měsíce po rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky uvědomil, že předmět zakázky byl vymezen nesprávně. V konání navrhovatele tak zadavatel spatřuje pouze účelovou snahu napadnout celý zadávací proces poté, co v něm byl sám neúspěšný. Zadavatel poukazuje na navrhovatelem nesplněnou povinnost podat proti zadávacím podmínkám řádné a včasné námitky, jež jsou předpokladem pro podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, na jehož základě by měl Úřad posuzovat, zda jsou zadávací podmínky stanoveny v souladu se zákonem. Zadavatel poukazuje na to, že správní řízení je u Úřadu vedeno o argumentech, jež byly obsaženy v řádně a včas podaných námitkách. Není přípustné, aby navrhovatel okruh námitek, o nichž je správní řízení (S142/2012/VZ) vedeno, následně rozšiřoval o zcela nové argumenty a námitky, které zadavatel neměl možnost projednat a napravit postupem podle § 111 zákona. Zadavatel odmítá, že by na podání ze dne 26. 3. 2012 bylo možno nahlížet jako na podnět k zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, neboť by tak došlo k obcházení standardního postupu, kdy účastník zadávacího řízení je povinen se s námitkami obrátit nejprve na zadavatele a teprve poté je oprávněn podat návrh na přezkoumání úkonů zadavatele k Úřadu. V této souvislosti zadavatel poukazuje na novelu zákona, účinnou ke dni 1. 4. 2012, která do budoucna explicitně vylučuje, aby účastníci, jež nepodali námitky, a tudíž nejsou oprávněni podat návrh na přezkoumání úkonů, zneužívali institutu podnětu. Zadavatel má za to, že uvedenou úpravu lze vztáhnout i na posouzení podání ze dne 26. 3. 2012 a to i přesto, že tato je účinná teprve od 1. 4. 2012. Posuzovat podání jako podnět by dle zadavatele představovalo postup odporující obecné zásadě zákazu zneužívání práva.

16. Zadavatel dále poukazuje na to, že navrhovatel nemá právní nárok na zahájení řízení z moci úřední a pokud Úřad takové řízení nezahájil, nepřísluší mu takový postup Úřadu přezkoumávat. Zadavatel dále poukazuje na to, že pokud by řízení bylo skutečně zahájeno z moci úřední, jak tvrdí navrhovatel, tento by jakožto podavatel podnětu nebyl účastníkem a nemohl by tudíž podat rozklad. Co se týče žádosti navrhovatele o prodloužení lhůty, k této zadavatel uvádí, že tato byla zjevně obstrukčním prostředkem. K takovému závěru zadavatel dospěl s ohledem na skutečnost, že navrhovatel na jednu stranu sice tvrdí, že není schopen prokázat náležitosti „doplnění návrhu“ jakožto samostatného návrhu dle § 114 zákona (tj. předložení námitek a stejnopisu návrhu), avšak na druhou stranu žádá o prodloužení lhůty k prokázání těchto náležitostí.
17. Zadavatel dále uvádí, že skutečnost, že nedošlo ke spojení řízení, nemůže zkrátit práva účastníka v takové míře, aby tato byla způsobilá ovlivnit zákonnost či správnost rozhodnutí. Zadavatel poukazuje na to, že navrhovatel se omezil pouze na neurčité konstatování o existenci této vady, aniž by specifikoval, v čem měl být v jejím důsledku omezen či jinak zasažen. Zadavatel současně poukazuje na to, že řízení vedené pod sp. zn. S142/2012/VZ již bylo ukončeno zamítnutím návrhu. Dle názoru zadavatele nadto z rozkladu není zřejmé, proč by měl Úřad s vydáním napadeného rozhodnutí počkat až do rozhodnutí o rozkladu proti napadenému usnesení.

IV. Řízení o rozkladu

18. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu svého rozhodnutí v rámci autoremedury a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu věc postoupil odvolacímu správnímu orgánu.

V. Stanovisko předsedy Úřadu

19. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
20. Úřad tím, že svým rozhodnutím č.j. ÚOHS-S239/2012/VZ-12278/2012/510/OKo ze dne 29. 6. 2012, rozhodl tak, jak je uvedeno výše, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V následující části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech uvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

VI. K námitkám rozkladu

21. S námitkou, že Úřad pochybil, když podání navrhovatele ze dne 26. 3. 2012 posoudil jako samostatný návrh a nikoli jako doplnění návrhu ze dne 2. 3. 2012, se Úřad (resp. předseda Úřadu) podrobně vypořádal již v rozhodnutí ze dne 19. 11. 2012, č. j. ÚOHS-R128/2012/VZ-21801/2012/310/MŠe („**rozhodnutí o rozkladu proti usnesení**“). Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o rozkladu, jímž navrhovatel napadl usnesení Úřadu ze dne 26. 4. 2012, č. j. ÚOHS-S239/2012/VZ-8022/2012/510/OKo (tj. napadené usnesení– viz. výše). Poté, co Úřad obdržel podání ze dne 26. 3. 2012, toto, po posouzení jeho obsahu, vyhodnotil jako návrh ve smyslu § 114 a násl. zákona. Zákon nevyžaduje, aby se Úřad v rámci napadeného

usnesení (nebo jakéhokoli jiného rozhodnutí) vypořádával s tím, proč podání posoudil jako samostatný návrh a nikoli jako doplnění návrhu. V případě, že je Úřadu doručen úkon směřující k přezkoumání úkonů zadavatele, Úřad není povinen odůvodňovat, proč takové podání vyhodnotil jako návrh dle § 114 zákona a nikoli jako jiný typ podání, např. jako podnět směřující k zahájení řízení z moci úřední. V řízení před Úřadem je situace poměrně přehledná, nicméně si lze představit, že v jiných řízeních by povinnost k takovému odůvodnění správní orgány neúměrně zatěžovala. Není možné po správních orgánech požadovat, aby se v odůvodnění každého rozhodnutí vypořádávaly s tím, proč určité podání vyhodnotily jako podání určitého typu a nikoli jako podání jiného typu, k jehož přijetí, projednání je konkrétní správní orgán rovněž příslušný. Správní orgány si tedy v prvotní fázi podání vyhodnotí, čímž vymezí rámec pro své další úkony a teprve v návaznosti na tyto úkony vzniká možnost účastníka, aby správnímu orgánu tvrdil a prokázal, že předmětným podáním se domáhal něčeho jiného a že jím tvrzená žádost je přípustná. To, jakým způsobem správní orgán doručené podání posoudil, tedy jak vyhodnotil jeho obsah, vyplývá ze samotné povahy úkonu, který správní orgán po přijetí podání učiní. V tomto případě Úřad podání vyhodnotil jako návrh, byť nesplňující veškeré náležitosti vyžadované zákonem, a s ohledem na to vyzval navrhovatele k odstranění vad podání.

22. Úvahy, kterými se Úřad řídil, když podání vyhodnotil jako návrh dle § 114 zákona, byly podrobně vylíčeny v rozhodnutí o rozkladu proti usnesení, neboť zpochybnění toho, proč bylo podání vyhodnoceno jako samostatný návrh, bylo součástí námitek uvedených v rozkladu proti tomuto usnesení. Z ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu vyplývá, že podání se posuzuje podle skutečného obsahu, bez ohledu na to jak je označeno. V případě, že je správnímu orgánu doručeno podání, je správní orgán povinen v reakci na takové podání učinit odpovídající procesní úkon, např. vydat rozhodnutí podle příslušných zákonných ustanovení. Takovým rozhodnutím může být též usnesení ve smyslu § 39 odst. 3, ve spojení s § 37 odst. 3 správního řádu, tedy usnesení stanovující lhůtu k odstranění vad podání. Rozhodnutí vydané v reakci na podání účastníka musí být bezesporu řádně odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Odůvodnění se zde však vztahuje bezprostředně k výroku rozhodnutí a nezahrnuje popis předcházejících myšlenkových pochodů a úvah, z nichž správní orgán vycházel, když si pro účely dalšího postupu posoudil podání podle jeho obsahu. Posouzení skutečného obsahu podání je proces, k němuž správní orgán přistupuje ještě předtím, než vůči navrhovateli, případně jinému účastníkovi řízení učiní první úkon ve věci.
23. Z ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu vyplývá, že pokud podání (tj. ten typ podání, který v předmětném úkonu spatřuje správní orgán) nemá předepsané náležitosti nebo trpí-li vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Z uvedených ustanovení lze dovodit, že otázku, o jaký typ podání se jedná, si správní orgán posoudí jako jistou formu předběžné otázky, aniž by svůj závěr musel navenek deklarovat v podobě rozhodnutí. Z obsahu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu vyplývá, že správní orgán je oprávněn k tomu, aby si podání účastníka sám vyhodnotil jako určitý typ podání, a to i tehdy, když toto podání nevykazuje všechny náležitosti, jež u takového podání zákon vyžaduje. Pokud by správní orgán jako určitý typ podání (např. návrh dle § 114 zákona) byl oprávněn vyhodnotit jen

podání, které vykazuje všechny obsahové náležitosti takového podání, ztrácelo by smysl ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, jež s existencí nejednoznačných podání zjevně počítá. Při vydání napadeného usnesení Úřad jednal v souladu s výše uvedeným a nemohl tedy pochybit, když se v odůvodnění napadeného usnesení vyjádřil pouze k tomu, proč požaduje doplnění chybějících náležitostí návrhu ve smyslu § 114 zákona a nikoli k tomu, proč toto podání jako návrh dle § 114 zákona vyhodnotil. Zpochybňovat uvedený postup Úřadu by bylo absurdní, neboť opačný postup by byl značně kontraproduktivní. Např. Úřad by se u každého podání musel vypořádávat s tím, proč konkrétní podání vyhodnotil jako podnět či návrh k zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a proč jej nevyhodnotil např. jako upřesnění návrhu, vyjádření k věci, rozklad, podnět k přezkumnému řízení či návrh na obnovu, případně proč tyto úkony vztáhl k řízení určité spisové značky a nikoli k řízení vedenému pod jinou spisovou značkou. Tímto by se správní orgány dostaly do spirály nekonečných a zejména nadbytečných odůvodnění.

24. Zdůvodnění toho, proč má Úřad podání ze dne 26. 3. 2012 za samostatný návrh a nikoli za doplnění návrhu, zdůvodnil předseda Úřadu v rámci rozhodnutí o rozkladu, jež byl podán proti napadenému usnesení. V řízení o rozkladu proti napadenému rozhodnutí tak již není pro přezkum této otázky prostor, neboť v napadeném rozhodnutí, jež je rozhodnutím meritorním, již Úřad povahu podání ze dne 26. 3. 2012 neřešil a to ani nepřímou.
25. Nelze souhlasit s názorem navrhovatele o tom, že napadené rozhodnutí je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Výrok o tom, že návrh navrhovatele se, podle § 118 odst. 4 písm. c) zákona, zamítá, neboť nebyl podán oprávněnou osobou, je dostatečně a srozumitelně odůvodněn. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Úřad se v předmětné věci zabýval návrhem, v němž navrhovatel tvrdil, že zadavatel pochybil tím, že nevymezil dostatečně předmět veřejné zakázky. V odůvodnění Úřad dále uvedl, že po doručení návrhu, na jehož základě zahájil správní řízení, vyzval napadeným usnesením navrhovatele k provedení úkonů stanovených v usnesení. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, Úřad navrhovatele v napadeném usnesení vyzval mimo jiné k tomu, aby ve lhůtě 5 dnů předložil doklad o tom, že zadavateli doručil námítky ve lhůtě 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek.
26. Poté, co Úřad posoudil obsahové náležitosti návrhu a zhodnotil všechny podklady, rozhodl o zamítnutí návrhu z důvodu uvedeného v § 118 odst. 4 písm. c) zákona, a to s poukazem na všechna dotčená zákonná ustanovení. V bodě 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad, s poukazem na § 110 odst. 7 zákona, uvedl, že řádné a včasné podání námitek je podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci. V bodě 25 odůvodnění dále Úřad uvedl, že z dokumentace o veřejné zakázce vyplývá, že lhůta pro podání nabídek skončila dne 29. 11.2011 a posledním dnem, kdy bylo možno podat námítky proti zadávacím podmínkám, byl den 4. 12. 2011. Závěrem Úřad uvedl, že ačkoli obsahem návrhu jsou tvrzení týkající se stanovení zadávacích podmínek, z předložení písemných materiálů i z vyjádření jednotlivých účastníků je zřejmé, že navrhovatel nepodal námítky, které by se týkaly zadávacích podmínek. Závěrem pak Úřad, v souladu s výše uvedenými zjištěními, dospěl k nevyhnutelnému závěru o tom, že navrhovatel nesplnil zákonnou podmínku, aby se ve věci stanovení zadávacích podmínek, stal osobou oprávněnou pro

podání návrhu. Výroková část napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění jsou tak ve vzájemném souladu. Vzhledem k tomu, že skutková zjištění, spočívající v nepodání námitek proti zadávacím podmínkám, byla jednoznačná, je odůvodnění svým obsahem i rozsahem zcela dostačující. Napadené rozhodnutí tak nelze označit za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění.

27. K tvrzení navrhovatele, že oznámení Úřadu o zahájení řízení ze dne 26. 4. 2012 je nutno považovat za zahájení řízení ex offa a nikoli za zahájení řízení na návrh, uvádím, že toto představuje pouhou spekulaci, jež nemá oporu v ustanoveních správního řádu či jiného právního předpisu. Nelze souhlasit s právním názorem navrhovatele, že veškeré úkony správního orgánu je nutno posuzovat podle jejich obsahu, tj. nikoli podle toho, jak jsou nazvány, ale podle toho zda a jaká oprávnění stanoví účastníkům řízení. Zde navrhovatel nepřípustně extenzivním způsobem interpretuje zásadu zakotvenou v § 37 odst. 1 správního řádu, jež stanoví, že podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a to bez ohledu na to, jak je označeno. Uvedená zásada je však aplikovatelná pouze ve vztahu k podání, tj. k úkonům směřujícím vůči správnímu orgánu a nikoli ve vztahu k úkonům, jež učinil správní orgán vůči účastníkům řízení. Nadto je nutno zdůraznit, že z obsahu oznámení o zahájení správního řízení ze dne 26. 4. 2012 jakkoli nevyplývá, že by řízení bylo zahajováno z moci úřední.
28. Nelze souhlasit ani s názorem navrhovatele o tom, že Úřad byl povinen s vydáním napadeného rozhodnutí počkat do okamžiku, než bude předsedou Úřadu rozhodnuto o rozkladu proti napadenému usnesení. Navrhovatel nadto neuvedl jakékoli okolnosti, jež by v jeho případě objektivně odůvodňovaly prodloužení lhůty k provedení úkonů. Prodloužení lhůty v souladu s žádostí navrhovatele by de facto znamenalo přiznat rozkladu navrhovatele odkladný účinek, který však správní řád výslovně vylučuje (§ 76 odst. 5 správního řádu). Jak navrhovatel správně konstatuje, rozklad proti usnesení nemá odkladný účinek a podáním rozkladu tudíž nedochází k sistaci povinností, jež jsou rozkladem napadeným usnesením uloženy. Pokud zákonodárce stanoví, že rozklad proti usnesení nemá odkladné účinky a současně stanoví, že lhůta k provedení úkonu (ve smyslu § 39 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 3 správního řádu) se stanoví usnesením, zjevně je srozuměn s tím, že důsledkem takové úpravy je, že navrhovatel musí uloženou povinnost splnit i tehdy, pokud se vůči usnesení, jímž mu tato povinnost byla uložena, odvolal. Pokud účastník povinnost uloženou takovým usnesením nesplní, nastanou zákonem předpokládané důsledky a to bez ohledu na to, že dosud nebylo rozhodnuto o rozkladu proti takovému usnesení. Pokud tedy navrhovatel jemu uloženou povinnost nesplnil, důsledky jeho postupu jsou v podstatě nevratné a závazně určují další postup Úřadu. Tj. pokud bylo o zamítnutí návrhu rozhodnuto výlučně z důvodu nesplnění uložené povinnosti (v tomto případě z důvodu nepředložení dokladu o doručení námitek), Úřad musel vycházet z teze, že návrh nebyl podán oprávněnou osobou a tento tedy musel, podle § 118 odst. 4 písm. c) zákona, zamítnout.
29. S ohledem na výše uvedené tak nebylo žádosti navrhovatele o prodloužení lhůt k provedení úkonů vyhověno. Správní řád upravuje pouze postup, kdy je návrhu na prodloužení lhůty vyhověno (§ 39 odst. 2 správního řádu), v takovém případě stanoví, že správní orgán o prodloužení lhůty rozhodne usnesením. Pro případ, že správní orgán žádosti o prodloužení

Lhůty nehodlá vyhovět, správní řád mu neukládá, zda, v jaké lhůtě či v jaké formě má navrhovatele o této skutečnosti vyrozumět. V případě, že správní orgán k návrhu na prodloužení lhůty zaujme negativní stanovisko, tj. pokud žádosti nezamýšlí vyhovět, jeho procedurální postup pro takový případ není ve správním řádu (ani v jiném právním předpise) upraven. Lze však dospět k jednoznačnému závěru, že v takovém případě není správní orgán oprávněn rozhodnout usnesením, neboť dle § 76 odst. 1 správního řádu se usnesením rozhoduje jen tam, kde to zákon výslovně stanoví. Je postačující, pokud správní orgán účastníka o nevyhovění jeho žádosti pouze vhodnou formou vyrozumí. Jakkoli problematický není ani postup správního orgánu, kdy tento účastníka o nevyhovění žádosti vyrozumí až dodatečně, tj. až poté, co již marně uplynula lhůta, o jejíž prodloužení bylo žádáno. K vyrozumění zde může dojít jakoukoli formou, jež je v souladu se zásadami správního řádu a neodporuje právním předpisům. Není tedy vyloučeno, aby o nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty byl účastník vyrozuměn v rámci jiného procesního úkonu správního orgánu a to např. i v rámci odůvodnění rozhodnutí, jímž bylo rozhodováno o jiné otázce, než kterou je žádost o prodloužení lhůty. O tom, že žádosti o prodloužení lhůty nebylo vyhověno, byl navrhovatel vyrozuměn již v rámci rozhodnutí o rozkladu proti usnesení, jež bylo navrhovateli doručeno 20. 11. 2012, a v němž byl postup Úřadu při nevyhovění žádosti podrobně odůvodněn. Je tedy nedůvodná i námitka navrhovatele, že tento byl na svých právech zkrácen tím, že nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení lhůty.

30. Námitka navrhovatele, spočívající v tom, že nebylo rozhodnuto o jeho žádosti, kterou se domáhal spojení řízení vedeného pod sp. zn. S239/2012/VZ s řízením vedeným pod sp. zn. S142/2012/VZ, je taktéž nedůvodná. Úřad nepochybil, pokud navzdory požadavku navrhovatele nerozhodl o spojení obou dotčených správních řízení. V době, kdy navrhovatel požádal o spojení řízení, byl ve věci S239/2012/VZ v prodlení se zaplacením kauce (§ 115 odst. 1 zákona) a přicházela v úvahu možnost, že Úřad z tohoto důvodu řízení zastaví podle § 117a písm. b) zákona. Za této situace by bylo neúčelné spojovat řízení, jež ještě může být pro nezaplacení kauce zastaveno, s řízením, kde již bylo postaveno na jisto, že podmínky pro jeho další vedení jsou splněny. Nic nebránilo tomu, aby poté, co v řízení S239/2012/VZ dojde k zaplacení kauce a předložení dokladu o doručení námitek a stejnopisu návrhu, bylo usnesením rozhodnuto o tom, že obě řízení se spojují. Před tímto okamžikem by však bylo spojení obou řízení neúčelné. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nesplnil povinnosti uložené mu napadeným usnesením, byl návrh ve věci S239/2012/VZ zamítnut podle § 118 odst. 4 písm. c) zákona dříve, než mělo pro účastníky význam o spojení obou řízení rozhodovat. Z ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu nadto vyplývá, že správní orgán „na požádání účastníka“ (zákon nehovoří o žádosti účastníka) či z moci úřední může, nikoli musí, spojit různá řízení. Pokud ke spojení řízení přistoupí, učiní tak usnesením, které se, ve smyslu § 140 odst. 4 správního řádu, pouze poznamená do spisu. Zákon však ani rámcově neupravuje postup, který by měl správní orgán dodržet v případě, když ke spojení řízení, navzdory požádání účastníka, nepřistoupí. Jednoznačně lze konstatovat, že o nevyhovění žádosti není správní orgán oprávněn rozhodovat usnesením, neboť usnesením se dle § 76 odst. 1 správního řádu rozhoduje jen tam, kde to zákon stanoví. Usnesením se dle § 140 odst. 1 správního řádu rozhoduje jen v případě, kdy správní orgán žádosti vyhoví. Pokud se o vyhovění žádosti o spojení řízení rozhoduje usnesením, jež se jen poznamenává do spisu,

bylo by v rozporu se zásadou ad minori ad maius i s logikou věci, kdyby o neučinění úkonu (v podobě spojení řízení), bylo vydáváno samostatné rozhodnutí, jež se doručuje účastníkovi řízení. Lze tedy dospět k závěru, že pokud správní orgán nepovažuje spojení řízení za účelné, ke spojení řízení pouze nepřistoupí, aniž by o tomto vydával samostatné rozhodnutí. Tento postup je v souladu se správním řádem i tehdy, pokud účastník o spojení řízení, ve smyslu § 140 odst. 1 správního řádu, požádal. „Požádání účastníka“ ve smyslu § 140 odst. 1 je nutno chápat jako podnět, a nikoli jako žádost, o níž by správní orgán byl povinen rozhodnout (např. ve formě zamítnutí) i tehdy, pokud požadavku účastníka nevyhovuje. Skutečnost, že nedošlo ke spojení obou řízení, ani skutečnost, že o jejich spojení či nespojení nebylo vydáno samostatné rozhodnutí, tak nemůže být důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

31. Další námitka navrhovatele, spočívající v nedostatku odůvodnění, je taktéž nepodložená. Navrhovatel v této souvislosti sice poukazuje na § 68 odst. 3 správního řádu, nicméně tomuto ustanovení bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí učiněno zadost. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že ze spisového materiálu, z vyjádření účastníků i z toho, že navrhovatel nepředložil doklad o doručení námitek, Úřad učinil závěr o tom, že navrhovatel nepodal námítky týkající se zadávacích podmínek. Vzhledem k tomu, že z § 110 odst. 7 zákona stanoví, že řádné a včasné námítky jsou předpokladem podání návrhu na přezkoumání úkonů v téže věci, dospěl Úřad k závěru o tom, že navrhovatel nesplnil zákonnou podmínku, aby se ve věci stanovení zadávacích podmínek stal osobou oprávněnou k podání návrhu. Z tohoto důvodu pak Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části napadeného rozhodnutí a návrh podle § 118 odst. 4 písm. c) zákona zamítl. Výroková část a odůvodnění jsou tedy ve vzájemném souladu a odůvodnění je logické a neobsahuje jakékoli rozpory, jež by mohly vést ke zpochybnění výrokové části. V napadeném rozhodnutí, resp. v jeho odůvodnění, již nebyl Úřad povinen vypořádat se s tím, zda podání označené účastníkem jako „doplnění návrhu“ představuje z hlediska obsahu samostatný návrh na zahájení řízení dle § 114 zákona, nebo pouze doplnění návrhu dřívějšího. V odůvodnění napadeného rozhodnutí již byl Úřad povinen vypořádat se pouze s tím, zda navrhovatel splnil či nesplnil povinnosti, jež mu byly uloženy v napadeném usnesení a ze splnění či nesplnění těchto povinností vyvodit důsledky pro další postup v řízení.

VII. Závěr

32. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
33. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. LEGIOS a.s., se sídlem Doudlebská 1699/5, 140 00 Praha 4
2. JUDr. Karel Muzikář, LL.M. (C.J.), advokát, AK WEIL, GOTSHAL & MANGES s.r.o., advokátní kancelář, Křižovnické nám. 2/193, 110 00 Praha 13
3. CZ LOKO, a.s., IČ 61672131, se sídlem Semanínská 580, 560 02 Česká Třebová

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy